

Kristýna Gorolová je bývalá asistentka z naší základní školy Praha 3 Cimburkova. Pochází z východního Slovenska, ale většinu života prožila v Praze na Žižkově.

“Do mých šesti let jsem byla na Slovensku a potom jsme se vrátili zpátky do Čech. A moje dětství bylo krásný. Táta na Slovensku pásal krávy, potom koně, s koňma jezdil. Máminka byla s námi doma.”

Kristýna Gorolová byla členkou romského souboru Perumos, který založili její příbuzní.

“Tak jsem šla a najednou takhle na rohu tam hráli. Ted' slyším hudbu, romskou. Říkám si, co to je, kdo tam hraje? Tak jsem se zastavila a poslouchám. No, a šla jsem domů a druhý den přišla sestra, Agnesa, jestli bych nechtěla jít, jako že založili soubor a jestli bych tam nechtěla jít taky tancovat. Říkám, já jsem něco slyšela...Vy jste tam byli? No, my jsme tam byli. Proč jsi nepřišla? Tak to vzniklo. Začala jsem tam chodit a chodily tam i děti. Bylo to v roce 1986. De fakto takhle jsme vznikli, byla to rodina, strejdové, sestřenice, brácha, ségra.. a naše děti.”

Díky tancování v souboru navštívila mnoho zemí. A to ještě za komunismu, kdy se běžně cestovat nedalo.

“My jsme vlastně projezdili všechno. My jsme byli v Turecku, ve Francii, tam jsme byli několikrát, ve Švýcarsku, v Německu, ve Skotsku, na Východný jsme byli a v Česku vlastě všude. Jaké jste měli ohlasy u diváků? Úspěch. Opravdu úspěch...”

Tanec a zpěv učila i děti ve škole. Tahle práce se stala součástí jejího života.

“Naplněovala mě tím, že jsem začala tam s dětičkama tancovat.. Mě to bavilo prostě. Já děti miluju, no!”

A co pro ni znamená romství?

„Aby si to naše romství udržovali. Prostě, aby věděli, že jsou to Romové. A tu svojí řeč, ta je vzácná ta naše řeč. S tou se všude domluvěj. My, když jsme byli ve Francii a potkali jsme „romáky“, my jsme se s nima normálně opravdu domluvili. Opravdu! Aby si to zachovali, i ti mladí, aby to prostě nezhodili.

Pro naši generaci už romština není zdaleka tak důležitá a neumíme si představit, že bychom se romsky domluvili v zahraničí.